

Arrest

**nr. 156 444 van 13 november 2015
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 februari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), op dezelfde dag aan verzoekster betekend.

1.3. Op 8 november 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het beroep gericht tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X van 13 november 2015.

1.4. Op 8 november 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 10 december 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan mevrouw:

Naam, voornaam: G.S.

(...)

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.07.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 17.07.2012, haar diezelfde dag betekend.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. “

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert onder meer een schending aan van artikel 74/11, § 1 en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 (...) en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 17.07.2012, haar diezelfde dag beteken.

Er wordt aan betrokkene een termijn van drie jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."

Hierop vallen verscheidene opmerkingen te maken.

Het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Verzoekster wijst erop dat een inreisverbod volgens de wet slechts een accessorium is van een bevel om het grondgebied te verlaten, en dit in o.m. het geval dat een vorig bevel niet uitgevoerd werd. Er moet dus minstens sprake zijn van twee bevelen: een dat niet werd uitgevoerd en een volgende waaraan een inreisverbod wordt gekoppeld.

Zij dient echter vast te stellen dat zij enkel een inreisverbod heeft gekregen.

Dit houdt op zich reeds een schending in van het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft er verder voor gekozen meteen de maximumtermijn aan het inreisverbod te verbinden, zonder hiervoor een afdoende motivering te geven. Er is zeker geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van dit geval.

Verzoekster heeft inderdaad een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten op 17.07.2012, maar op dat moment was haar aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet nog hangende;

deze werd immers pas op 20.07.2012 afgewezen. Tegen deze weigering werd bovendien meteen een beroep ingesteld, dat ook nog succesvol bleek. Men kan het verzoekster dan ook niet verwijten dat zij het

bevel om het grondgebied te verlaten niet op staande voet vrijwillig heeft uitgevoerd.

Ook de materiële motiveringsverplichting werd geschonden.

Het artikel 11, § 3, lid 3 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven stelt het volgende:

"In individuele gevallen kunnen de lidstaten om humanitaire of andere redenen afzien van een inreisverbod, dan wel het verbod intrekken of schorsen."

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster zich "gedurende een lange periode in illegaal verblijf heeft genesteld". Dit doet verzoekster oneer aan: zij is in België terechtgekomen via haar huwelijk met de heer Kramer, een Nederlands onderdaan, die haar echter verzwegen had dat hij seropositief was. Toen dit bekend raakte liepen de spanningen zo hoog op dat het huwelijk spaak is gelopen. Verzoekster heeft nadien een aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ingediend; de weigering hiervan werd door uw Raad vernietigd, zodat men bezwaarlijk kan stellen dat verzoekster zich 'genesteld' (alsof zij een dier zou zijn dat het zich ergens gezellig maakt) heeft in illegaal verblijf.

De Dienst Vreemdelingenzaken is er bovendien zeer goed van op de hoogte dat de eerste beslissing tot weigering van de aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, vernietigd werd door uw Raad. Hun nieuwe beslissing is op enkele minieme details na een kopie van de vorige, en ook hiertegen staat een beroepsmogelijkheid open. Men had dan ook kunnen verwachten dat verzoekster deze beslissing opnieuw zou aanvechten. Er was dan ook nog een procedure (minstens een beroepstermijn) lopende op het moment dat er een inreisverbod werd afgeleverd, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten overwegen hiervan af te zien. Opnieuw wordt hierover niet gerept. De materiële motiveringsverplichting werd geschonden."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekende partij meent dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, daar er niet gelijktijdig met het inreisverbod een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

De verweerder wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering d.d. 17.07.2012, niet werd uitgevoerd en aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan werd.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Er werd in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom de maximumtermijn in casu werd opgelegd :

"In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.11.2013, haar diezelfde dag betekend.. "

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel om het grondgebied te verlaten , nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. "

Verzoekende partij houdt voor dat het inreisverbod dient gepaard te gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dit te kunnen afleiden uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen volkomen.

Verweerder laat gelden dat het inreisverbod in artikel 1,8° van de Vreemdelingenwet als volgt wordt gedefinieerd:

"8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering."

Hieruit blijkt reeds dat de beslissing tot inreisverbod niet op hetzelfde moment als een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd. Inderdaad kunnen deze verschillende beslissingen ook afzonderlijk worden genomen, met dien verstande dat een beslissing tot inreisverbod vanzelfsprekend pas kan volgen nadat reeds een terugkeer- of verwijderingsbesluit werd genomen.

Om die reden wordt in artikel 110terdecies. eerste lid van het Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981 dan ook uitdrukkelijk gestipuleerd:

"Aan de onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 74/11 van de wet, wordt een inreisverbod overeenkomstig het model van bijlage 13sexies betekend. ",

zonder dat hierbij sprake is van een (gelijktijdige) beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat aan verzoekende partij reeds meerdere malen het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, doch dat hieraan geen gevolg werd gegeven.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

Waar verzoekende partij meent dat de duur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd, laat verweerder gelden dat verzoekende partij kennelijk voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Immers wordt duidelijk gesteld dat wegens het lange verblijf in illegaliteit en het niet ondernemen van stappen om de eerdere betekende bevelen vrijwillig op te volgen, een inreisverbod van 3 jaar diende betekend te worden.

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat uit voormeld artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een inreisverbod, telkens uitdrukkelijk te motiveren nopens de termijn van het opgelegde inreisverbod. Verweerder benadrukt dat de termijn van drie jaar wettelijk is voorzien, terwijl de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk zou zijn.

Dienaangaande verwijst verweerder naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Uit de samenlezing van het bepaalde artikel 74/H, § 1, tweede lid en 74/l 1, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille

van humanitaire redenen ken onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11. S1. tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of réglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan \ hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11. § 1. tweede lid. 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen. " (R.v.V. nr. X van 19 november 2012)

"De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn." (R.v.V. nr. X dd. 19.03.2013)

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. " (R.v.V. nr. X dd. 30.09.2013)

Verzoekende partij uit nog allerhande beschouwingen, als zijnde dat haar onmogelijk kan verweten worden geen gevolg te hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Ter ondersteuning hiervoor verwijst zij naar het succesvolle annulatieberoep ingesteld tegen de beslissing dd. 20.07.2012.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat de vernietiging van de beslissing dd. 20.07.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niets afdoet aan de illegale verblijfssituatie, waarin verzoekende partij zich nog steeds bevindt.

Verzoekende partij kan zich hierbij niet dienstig verschuilen achter het stukgelopen huwelijk met mijnheer Kramer. Immers is zijzelf verantwoordelijk voor deze precaire verblijfssituatie.

Bij gevolg laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht heeft gesteld dat verzoekende partij "gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld" en op grond hiervan een inreisverbod werd betekend.

Tot slot laat verwijst verzoekende partij nog naar artikel 11.1 van de Terugkeerrichtlijn.

Verweerder laat gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Verzoekster laat gelden dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een inreisverbod gepaard moet gaan met een beslissing tot verwijdering, dat de bestreden beslissing niet gepaard ging met het bevel om het grondgebied te verlaten, onder meer in het geval dat een vorig bevel niet werd uitgevoerd en dat in er *in casu* minstens sprake moet zijn van twee bevelen: één dat niet werd uitgevoerd en een volgend waaraan een inreisverbod wordt gekoppeld.

Het staat buiten betwisting dat een bevel om het grondgebied te verlaten een “*beslissing tot verwijdering*” uitmaakt in de zin van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Te dezen is de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod. Daarenboven preciseert artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarvan *in casu* toepassing wordt gemaakt dat een inreisverbod wordt opgelegd “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”. Bijgevolg blijkt duidelijk dat in dit geval minstens twee verschillende beslissingen tot verwijdering dienen voor te liggen wanneer een inreisverbod wordt opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Met name is er in dit geval enerzijds de beslissing tot verwijdering die “*gepaard gaat met*” het kwestieuze inreisverbod en is anderzijds in dat geval ook voorgeschreven dat een “*vroegere beslissing tot verwijdering*” niet werd uitgevoerd.

Het opleggen van een inreisverbod als begeleidende maatregel bij een beslissing tot verwijdering in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet veronderstelt dus noodzakelijkerwijze dat er een “*vroegere beslissing tot verwijdering*” werd genomen én dat de betrokkene aan deze vroegere beslissing geen gevolg gaf. Anders gezegd, moet de beslissing tot verwijdering die met het betrokken inreisverbod gepaard gaat in dit specifieke toepassingsgeval steeds van latere datum zijn dan de beslissing tot verwijdering die voorheen werd getroffen en waarvan wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling er geen gevolg aan had gegeven. De in deze bepaling gehanteerde bewoordingen “*de beslissing*” en “*een vroegere beslissing*” laten niet toe dat een inreisverbod wordt getroffen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet dat “*gepaard gaat met*” een enige en vroegere beslissing tot verwijdering waaraan geen gevolg werd gegeven.

Doordat in voorliggend geval slechts één beslissing tot verwijdering voorligt, met name de beslissing van 17 juli 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan verzoekster geen gevolg gaf, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet gepaard gaan met een - latere - beslissing tot verwijdering zoals nochtans door artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet is voorgeschreven.

Een schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

De verwerende partij verwijst naar artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet waarin het inreisverbod wordt gedefinieerd en naar artikel 110terdecisies, eerste lid, van het vreemdelingenbesluit. Verwerende partij stelt dat een inreisverbod inderdaad pas kan volgen nadat een verwijderingsbeslissing werd genomen, maar dat dit niet betekent dat het inreisverbod en de verwijderingsbeslissing op hetzelfde moment moeten worden genomen. Dit blijkt eveneens uit het gegeven dat het inreisverbod apart wordt betekend via een bijlage 13sexies zonder dat hierbij sprake is van een gelijktijdige beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij gaat echter voorbij aan het feit dat *in casu* een inreisverbod werd opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit hetgeen hierboven werd besproken, moet worden besloten dat dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat voor het opleggen van een inreisverbod in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de

Vreemdelingenwet minstens twee verschillende verwijderingsbeslissingen dienen voor te liggen, *quod non in casu*.

Verwerende partij wijst erop dat verzoekster reeds meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, doch hieraan geen gevolg heeft gegeven. Dit betoog van de verwerende partij komt neer op een *a posteriori* motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Door *a posteriori* te pogen een motivering te voorzien, wordt de schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES